

№10

Göyərçin

2000

ISSN-0207-4710

ŞİRİN YUVA

Rafiq YUSİFOĞLU

İsti bir gündə yem dalınca göndərilən qarışqalardan biri - Donbagöz yuvadan çıxıb yola düzəldi. Az getdi, üz getdi, dərə, təpə, düz getdi, yuvanın iki-üç metrliyində bitən armud ağacının dibinə çatdı. Bir xeyli o yana, bu yana boylandı, axırda yavaş-yavaş üzüyuxarı dırmanmağa başladı. Qarışqa yorulsa da ruhdan düşmürdü. Ağacın ən ucqar budağında ki armudlardan birinin ətri ona hey gəl-gəl deyirdi. Sarı, ətirli armud Donbagözün yolunun üstündə mayak kimi şö'lə saçırdı.

Nəhayət, qarışqa mənzil başına çatdı. Armud nə armud. Elə bil dörd tərəfi bağlanmış sehirli bir qalaça idi. Donbagöz pərvanə kimi bu ətirli qalaçanın başına dolandı. Ha əlləşdi, onun içinə girməyə yol tapmadı. Birdən gözlərinə inanmadı. Armudun bir böyrünə azcana xal düşmüşdü. Donbagöz bir az da yaxına getdi. Ona elə gəldi ki, hansı qurdunsa deşdiyi bu yer sehrli bir "tunel" in - lağımın başlanğıcıdır.

O əvvəlcə içəri girməyə cəsərət etmədi. Ancaq armudun içindən gələn xoş ətir onun ürəyindəki qorxu hissini boğdu. Nə olar olar, - deyib

özünü deşikdən içəri saldı. Ağız açıb qalaçanın o divarından, bu divarından dişlədi. Gözlərinə işıq gəldi. Öz-özünə dedi:

- Oy Allah, gör necə şirin yuvaqdı? Biz də yaşamağa yer tapmışıq. Elə hey toz-torpağın içində eşələnirik. Azuqə üçün gərək dünyanın o başına gedəsən.

Qarışqa doyunca yeyib, armudun içindəcə gözünün acısını aldı. Sonra qəti qərara gəldi:

- Gedib dostlarımı da gətirəcəyəm bura. Belə gözəl yuvada tək yaşamağın nə ləzzəti?

Donbagöz şirin yuvanın divarlarından bir dişləm götürdü və yavaş-yavaş yola düzəldi. Armudun içindən çölə çıxanda onun gözləri bərk qamaşdı. Az qala dişində tutduğu armud parçasını yerə salacaqdı. Ancaq özünü birtəhər ələ aldı. Yavaş-yavaş üzüaşağı enməyə başladı.

Yuxarı qalxanda qarışqa heç bu qədər əziyyət çəkməmişdi. Sən demə aşağı düşmək daha çətin imiş. Bir tərəfdən də dişlərində tutduğu armud parçasının ağırlığı onu hey aşağı dartırdı.

Donbagöz əvvəlcə istədi ki, armud tikəsini yeyib, işini asanlaşdırsın. Sonra fikrindən vaz keçdi. Düşündü ki, bu bir dişləm armud onun əlində yeganə dəlil-sübutdur. Yüz

sözdənsə, bir dişləm yemək daha tə'sirlidir.

Nəhayət, uzun, üzücü yol arxada qaldı. Qarışqa yuvalarının ağzına gəldi. O, qapıdan içəri girəndə yuvanı xoş bir armud qoxusu bürüdü. Qarışqalar Donbagözün üstünə hücum çəktilər. Donbagöz əvvəlcə bir şey başa düşə bilmədi. Sonra tez armud parçasını ağızından buraxıb kənara çəkildi. Bir dişləm armuddan ötrü bir didişmə başladı ki, gəl görəsən.

Donbagöz kənardan qardaşbacılarına baxıb ləzzət çəkirdi.

Ay qarışqalar igidi Donbagöz bəy, verdiyin qonaqlığın dadını ömrümüz boyu unutmarıq. Lütf eylə, öz səxavət əlini bizim üstümüzdən əsirgəmə!

Donbagöz məmnun-məmnun gülümsündü:

- Ey mənim sevimli qardaşbacılarım! Eşidin və agah olun. Mən şirin bir yuva tapmışam.

Rəssam NƏRQİZ

Onun içində yaşasaq, yem dalınca getməyə heç bir ehtiyac yoxdur. Kim mənimlə gedib o yuvada yaşamaq istəyirsə, əlini qaldırsın.

Qarışqaların arasında bir vürhavur düşdü ki, gəl görəsən. Ağız deyənə qulaq eşitmədi. Təcürübəli qarışqalar nə qədər öyüdnəsihət eləsələr də, xeyri olmadı. Cavan qarışqaların böyük bir dəstəsi Donbagözün dalınca getdi. Qarışqalar elə sür'ətlə qaçırdılar ki, gəl görəsən. Onlar itələşə-itələşə şirin yuvanın balaca qapısından içəri girdilər. Bir xarthaxart başladı ki, gəl görəsən. Qarışqalar yeraltı mədən işçiləri kimi armudun içini oyum-oyum oydu.

Təzə sakinlər şad-xürrəm yaşayırdılar. Beləliklə, günlər, həftələr ötdü. Bir gün şirin yuva bərk yelləndi və qopub yerə düşdü. Qarışqaların yedikləri burunlarından gəldi. Ölə kim, qol-qabırğası sınıyan kim? Şirin yuva dağım-dağım dağıldı. Qarışqalar evsiz-eşiksiz qaldılar. Onlar üzlərinə üz tutub ata-baba yurdlarına, yeraltı yuvalarına döndülər. Sən demə ən gözəl, ən şirin yuva elə bura imiş. Elə oba içində yaşamaq da, ölmək də xoş imiş...